

זוגיות ומשפחה (5)

מדרשת אורך

אין לו כלל. ומודה זו הוא מזת ננתת ישראל בעצם, שהיא הטבעות העצומות של האומה היישרלית, שהם מעטים עצם תמיד, והם מריגשים בקטנותם, מרוגשים אך שכל המילוי שביהם אינו עצמי, שאיןם אלא כדי לקבל אוור ושפען מברכת ד' העלונה.

4. הרבה חזרה לפוסכת אבות עמי מא' כי יסוד האישה שתהיה היא מקבלת שפע מן האיש, וזה יהיה מעלהה ומגרמה אין לה כלום. ובכל ואחרmalות שפע מן האיש מצד עצמה נעדרת היא, שכן השורש שלה שלא יהיה לה מציאות מצד עצמה (עיין בסידור עלות ראייה לרבענו הרבה וצוק'יל בברכת שעשנינו כרצונו) וזה לה למעלה גודלה מאד שמאז עצמה היא בבחינת "זובואה לפני המלך לא בקשה דבר" ועלולה לקבל את השפע החזיר עליון אשר יבוא לה על ידי האיש ושכנן בזמן שאיש ואישה שלום ביניהם שכינה שרויה ביניהם (סוטה י"ז, א'). ובcheinה זו היה גם כן אצל ישראל שזו עצמה היא מעלהם ולית לחו מגמרייהם כלום והם רק kali' לקיבול שפעו יתריך ורומם הם בבחינת הכללה של הקב'ה.

ע"פ עצמותו הפנימית במערכיו קדושתו, הנעה מנפש האשאה, הנחשבת כחומר לגבי צורה, לעומת נשמת האיש הצורתי, ורבה היא ההודאה המחויבת לייצר הנשמה, מכל איש ואיש, שלא עשני אשאה.

נשים אומרות: בא", אמ"ה, שעשני כרצונו. עם כל היתרון של האיש הפועל וההורשם את רשמי השפעתו ומפעלותו בחיים וככולם, הנה יש לעומת זה ג"כ יתרון להאהה הנפעלת, שהוא עשוי בתוכנה כזאת של קבלת רשמים, בזה שהפעולות והתעוררות המעשה העצומות ירשם האדם על יין בזמנים של כחו החמרי והרוחני, יוכל לפעמים לסור עי"ז מהмагמה האלהית העלונית, מה שא"כ התוכנה הנפעלת של האשאה כשהיא שרה, היא עלולה להרשות ולהפעל מתוכנת השפע של המעשה אשר עשה האלים; מהתוכנה הישרה, אשר עשה את האדם ואת העולם, את התוכן החמרי והרוחני שבחואה, ישר מכון לרצונו העלוני הפשוט והישר, עי"כ מברכת היא האשאה בהודאה על חלקה הטוב: שעשני כרצונו.

3. אורות הקודש ג', עמ' קיז' מי שהוא ממדת המלכות לית ליה מגרמיה כלום, והוא מדה שהחדרון והיתרון מתחברים בה בנושא אחד. ראוי הוא אדם זה לסייע לתוכו את הכל, וכשהוא פונה אל הטוב ומכיר איך דלוות ליה מגרמיה באמת כלום, הרי הוא מוכן להיות ממולא מכל טוב, של כל המדאות, כל התכוונות, כל הצדדים, ואין בו שום סתירה. ויש בו עומק העצימות כל כך עד שהדברים המתתקבים בתוכו הרי הם עצמיותו ממש, כיוון שעצימות מיוחדות מיוحدת גדרית בפני עצמו

1. עין ראייה שבת ב', ר' ק' זה בא שם והוא בשמו, יש מושם דרכי האמור. יסוד דרך ד' הסללה בישראל הוא מילוי החובה. התעודה האלהית היא אקפת את האדם למלאות את תוכנותה. נוצר האדם על פי גורלו להיות איש או אשה - הינו מלא תפקיד ידוע בחוויה. השם המיחד את העצימות של הנקרה, כולל בקרבו את הצד היותר יסודי שבחווה. כיוון שהחווה היא חובה, עבודה ומשרתת, אי אפשר להצלות על הלב כי אם להתפשט שככל החיים שבתוכך החוג, המציג מגורל העליון. דרכי האמור נסדו על ההנחה המgosמה שהחווים הם 'AMILIO-חפי', לא 'AMILIO-חובה'. את החפצים אפשר להחליף על פי השפעת חփ' יותר מלבד. חyi המשפחה המוטבעים על כלAMILIO החובה, מכוננים את התפקיד לכל צד, עד אשר עם כל ההשפעות שככל אחד מקבל מזולתו לא יומר היסוד של הרוחה ותוכנות החיים - שהוא יסוד השם. מה שאינו כן דרכי האמור התרים רק אחריוAMILIO הרצון, ועם עדנת הרצון והרמת ערכו על פי החובה, אין להם כל עסוק. הם מורים גם להחליף את עצם החיים שלהם כשהורוח יעלת להיות נטוה לזה.

2. עלות ראייה א' עמ' עא'-עב' בא", אמ"ה, שלא עשני אשאה. הנשמות בגורל חייהם מחולקות הן לפועלות ולנפעלות, לרשותם את החיים ואת היותם בכל מכמיניהם, ולנרטשות מהם. וזהו ההבדל העצמי, שיש בין נפש האיש, הפועל, החוקר, הכבש והמדבר, ובין נפש האשאה, הנרשמת, הנפעלת, הנחקקת והנכשנת והמתדברת, בהנהגתו של האיש. כמו מחות עליונות וטבות, וכמה אושר ומרחיב יש בחלק הטוב הזה, של להיות הנשמה נשמת איש פועל, יוצר, חדש ומרחיב פעלים והגינום, שאיפות ומעשים,